

Sygnatura akt VIII Ga 344/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 listopada 2016 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anna Budzyńska (spr.)

Sędziowie: SO Agnieszka Kądziołka

SR del. Anna Górnik

Protokolant: stażysta Paulina Rynkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 4 listopada 2016 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa F. K. i A. M.

przeciwko (...) spółce akcyjnej V. (...) w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie z dnia 6 maja 2016 roku, sygnatura akt X GC 1212/15

I. oddała apelację;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powodów kwotę 600 zł (sześćset złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

SSR del. A. G. SSO A. B. SSO A. K.

Sygn. akt: VIII Ga 344/16

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 30 kwietnia 2015 roku powodowie A. M. oraz F. K. wnieśli o zasądzenie od (...) Spółki Akcyjnej V. (...) w W. kwoty 4329,60 zł wraz z odsetkami od dnia 20 marca 2015 roku do dnia zapłaty oraz o zwrot kosztów postępowania. W uzasadnieniu pozwu podniesiono, że z powodu uszkodzenia samochodu poszkodowanego i przedłużającego się postępowania likwidacyjnego prowadzonego przez pozwaną – ubezpieczyciela sprawy szkody z tytułu odpowiedzialności cywilnej, poszkodowany zmuszony był korzystać z samochodu zastępczego w związku z zakwalifikowaniem szkody jako całkowitej. Okres najmu obejmował 23 dni, a łączny jego koszt wyniósł 4526,40 zł. Powodowie wskazali, że w drodze umowy cesji z poszkodowanym nabyli wierzytelność z powyższego tytułu i stąd wywodzili swoją legitymację do wystąpienia z pozwem.

Pozwana wniosła sprzeciw od wydanego w sprawie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, zaskarżając go w całości, żądając oddalenia powództwa i zwrotu kosztów postępowania. Strona pozwana zarzuciła niewykazanie przez

powodów, że wystąpiła konieczność korzystania przez poszkodowanego z samochodu zastępczego oraz ustalenie w umowie stawki najmu w oderwaniu od realiów występujących na lokalnym rynku tego typu usług.

Wyrokiem z dnia 6 maja 2016 roku Sąd Rejonowy Szczecin - Centrum w Szczecinie zasądził od pozwanej na rzecz powodów kwotę 4329,60 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 20 marca 2015 roku oraz kwotę 834 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (sygn. akt X GC 1212/15).

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie za niesporny, a ponadto wykazany pismami pozwanej oraz oceną techniczną pozwanej, uznał zarówno fakt uszkodzenia stanowiącego własność M. R. (1) samochodu marki B. o nr rej. (...) w dniu 3 grudnia 2014 roku, jak i fakt posiadania przez sprawcę kolizji ubezpieczenia OC u pozwanej. Nadto wskazał, że pozwana wydała decyzję o zakwalifikowaniu szkody jako całkowitej i przyznaniu poszkodowanemu odszkodowania w dniu 9 stycznia 2015 roku. W oparciu o zeznania M. R. (1) oraz umowy najmu, cesji wierzytelności i faktury VAT Sąd I instancji ustalił ponadto, że poszkodowany wykorzystywał uszkodzony samochód w celu dojazdów do pracy, a w gospodarstwie domowym nie posiadał innego auta poza uszkodzonym. Nie był również w stanie nabyć innego pojazdu przed wypłatą odszkodowania. Z powodami zawarł dwie umowy najmu samochodu zastępczego. Umowa na okres od 4 grudnia 2014 roku do 30 grudnia 2014 roku (najem samochodu marki M. (...)) skutkowałą wystawieniem faktury na kwotę 9274,20 zł. Druga umowa zawarta 30 grudnia 2014 roku dotyczyła najmu samochodu S. (...) i trwała do 22 stycznia 2015 roku. Zastosowana stawka wyniosła 160 zł netto za dobę najmu, a umówiony przez strony czynsz został rozliczony bezgotówkowo - po zakończeniu drugiego okresu najmu powodowie wystawili fakturę obciążającą poszkodowanego na kwotę 4526,40 zł, a strony zawarły umowę przelewu wierzytelności. Pozwana odmówiła powodom wypłaty odszkodowania obejmującego koszty najmu samochodu zastępczego w wysokości 9274,20 zł, a pełnomocnik powodów elektronicznie przesłał pozwanej dokumenty związane z kontynuacją najmu auta zastępczego.

Sąd Rejonowy uznał za niesporne również, że powodowie w związku z nabyciem wierzytelności od M. R. (1), posiadają legitymację do wystąpienia z powództwem o odszkodowanie w oparciu o art. 822 §1 k.c.

Wskazując na zasadność najmu samochodu zastępczego oraz wysokość stawki czynszu jako kwestię sporną pomiędzy stronami - Sąd I instancji uznał, że pojazd, który uległ uszkodzeniu w wyniku kolizji w dniu 3 grudnia 2014 roku nie mógł być eksploatowany w ruchu drogowym, co wynika również ze stanowiska pozwanej, która zakwalifikowała szkodę jako całkowitą. Z powyższego, jak również z zeznań poszkodowanego, który wskazał na brak innego samochodu w gospodarstwie domowym oraz brak środków na jego zakup przed otrzymaniem odszkodowania oraz konieczność dojeżdżania do pracy, Sąd I instancji wyprowadził wniosek, że istnieje związek przyczynowy pomiędzy korzystaniem z pojazdu zastępczego w zamian uszkodzonego a zdarzeniem objętym ochroną ubezpieczeniową pozwanej. W odniesieniu do zastosowanej stawki czynszu Sąd uznał ją za wykazaną poprzez przedstawienie umowy najmu z 30 grudnia 2014 roku. Odwołując się do art. 6 k.c. uznał, że pozwana twierdzeń o wysokości czynszu nieodpowiadającego warunkom występującym na rynku lokalnym nie udowodniła, a nawet nie zgłosiła twierdzeń w tym zakresie. W ocenie Sądu I instancji ustalona w umowie stawka czynszu w wysokości 160 zł netto za dobę stanowi rzeczywisty i nieodbiegający od warunków lokalnych koszt najmu tego typu pojazdu oraz podniósł, iż w oparciu o elementarne wiadomości dotyczące klasyfikacji pojazdów – stwierdzić należy, że wynajęta przez poszkodowanego S. (...) należy do niższego segmentu samochodów niż pojazd uszkodzony. Zwrócił uwagę, że decyzja pozwanej o zakwalifikowaniu szkody została wydana 9 stycznia 2015 roku, a pozwana nie przedstawiła dowodu wcześniejszej wypłaty odszkodowania poszkodowanemu. Poszkodowany mógł zatem zagospodarować wrak dopiero po 9 stycznia 2015 roku, uzyskanie środków pieniężnych pochodzących ze sprzedaży pozostałości samochodu mogło trwać do 7 dni, co uwzględniając dni wolne, wskazuje, że dopiero 16 stycznia 2015 roku poszkodowany mógł rozpocząć poszukiwania innego samochodu, które to czynności także mogły trwać nie mniej niż 7 dni. W konsekwencji Sąd I instancji nie stwierdził podstaw do uznania okresu najmu pojazdu zastępczego za nadmiernie długi. Powołując się na art. 817 §1 k.c. i 30-dniowy termin spełnienia świadczenia przez ubezpieczyciela Sąd I instancji uznał, że zawiadomienie ubezpieczyciela o szkodzie stanowiącej koszt najmu nastąpiło najpóźniej w dniu 13 stycznia 2015 roku, a w konsekwencji świadczenie powinno było nastąpić w terminie do 13 lutego 2015 roku. Wobec żądania zasądzenia odsetek ustawowych od daty późniejszej i związania granicami żądania pozwu zasądzono odsetki zgodnie z żądaniem

pozwu. Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania oparto o treść art. 98 §1 i 3 k.p.c. oraz §6 pkt 3 w związku z §2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Pozwana wniosła apelację od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie z dnia 6 maja 2016 roku, zaskarżając ten wyrok w całości. Pozwana zarzuciła:

- naruszenie art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c. w związku z art. 227 k.p.c. poprzez uznanie, że strona powodowa w należyтым stopniu wykazała zasadność swojego roszczenia, jak i jego wysokość, podczas gdy na poparcie swoich twierdzeń nie przedstawiła żadnych miarodajnych dowodów i nie wykazała, iż najęcie pojazdu zastępczego w okresie od 30 grudnia 2014 roku do 22 stycznia 2015 roku było niezbędne i uzasadnione oraz że odpowiadało czasowi koniecznemu do naprawy pojazdu, a także że stawki za najem pojazdu zastępczego nie są stawkami zawyżonymi w stosunku do stawek stosowanych w rejonie zamieszkania poszkodowanego;

- art. 233 §1 k.p.c. poprzez dokonanie newszechstronnej i dowolnej, a nie swobodnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego i w konsekwencji ustalenie błędnego stanu faktycznego, a to w wyniku przyjęcia, że:

a) stawka najmu pojazdu zastępczego, na zapłatę której umówiły się strony umowy z 30 grudnia 2014 roku nie była zawyżona w stosunku do stawek obowiązujących na rynku właściwym dla miejsca zamieszkania poszkodowanej w czasie, w którym doszło do zdarzenia szkodowego oraz że okres najmu pojazdu odpowiadał okresowi koniecznemu i niezbędnemu do przeprowadzenia naprawy uszkodzonego pojazdu, podczas gdy powodowie nie przedstawili na to żadnego miarodajnego dowodu oraz że

b) poszkodowany M. R. (2) rzeczywiście poniósł koszt najmu pojazdu zastępczego, podczas gdy okoliczność ta nie została potwierdzona żadnym dokumentem, a wyprowadzenie takiego wniosku na podstawie jedynie faktury VAT oraz umowy najmu pozostaje nielogiczne i niezgodne z zasadami doświadczenia życiowego. Nadto pozwana zarzuciła naruszenie art. 233 §1 w związku z art. 245 k.p.c. poprzez uznanie, że faktura VAT nr (...) stanowi miarodajny dowód na okoliczność powstania szkody i jej wysokości, podczas gdy, jako dokument prywatny, stanowi co najwyżej dowódów tego, że wynajmujący pojazd zastępczy złożył oświadczenie o wartości świadczonej przez niego usługi.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powodów na rzecz pozwanej kosztów zastępstwa procesowego za I i II instancję.

W odpowiedzi na apelację powodowie wnieśli o jej oddalenie w całości oraz o zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanej okazała się nieuzasadniona.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd I instancji prawidłowo przeprowadził postępowanie dowodowe i na podstawie jego wyników poczynił trafne ustalenia faktyczne. Ustalenia te Sąd odwoławczy przyjmuje za własne, nie znajdując potrzeby ponownego ich szczegółowego przedstawiania. Wskazane przepisy prawa będące podstawą rozstrzygnięcia sądu pierwszej instancji również nie budziły wątpliwości Sądu Okręgowego.

Sąd rozpoznający sprawę w drugiej instancji nie jest związany przedstawionymi w niej zarzutami dotyczącymi naruszenia prawa materialnego, wiążą go natomiast zarzuty dotyczące naruszenia prawa procesowego. Pozwana sformułowała w apelacji obszerne zarzuty dotyczące zarówno naruszenia prawa procesowego, jak i prawa materialnego. W istocie zarzuty naruszenia przepisów regulujących procedurę cywilną sprowadzają się do zarzutu naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów, natomiast zarzuty naruszenia prawa materialnego stanowią „konsekwencję” sformułowanego zarzutu naruszenia art. 233 §1 k.p.c.

Sąd Okręgowy podkreśla, że sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według swego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału. Jak trafnie przyjmuje się przy tym w orzecznictwie sądowym, jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 §1 k.p.c.) i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (tak m.in. Sąd Najwyższy w wyroku z 27.09.2002 r., II CKN 817/00, LEX nr 56906).

Odnosząc powyższe wywody do realiów niniejszej sprawy stwierdzić należało, że pozwany ograniczył się w apelacji głównie do polemiki z twierdzeniami Sądu Rejonowego i przedstawienia w istocie własnej wersji oceny zgromadzonego w sprawie materiału, nie odnosząc się do dokonanej oceny tego materiału przez Sąd pierwszej instancji i w efekcie nie podważając skutecznie dokonanej przez tenże Sąd oceny dowodów, w pełni mieszczącej się w ramach zakreślonych przepisem art. 233 §1 k.p.c.

Spór stron w postępowaniu apelacyjnym sprowadzał się przede wszystkim do kwestii wysokości odszkodowania. Pozwana kwestionowała zarówno okres, w którym najem pojazdu zastępczego był konieczny, jak i wysokość dobowej stawki czynszu. Podnosiła przy tym, że to strona powodowa nie wykazała zasadności swojego roszczenia, wbrew ciężącemu na niej obowiązkowi z art. 6 k.p.c.

Odnosząc się do zarzutu błędnego ustalenia konieczności najęcia pojazdu zastępczego w okresie od 30 grudnia 2014 roku do 22 stycznia 2015 roku należy podnieść, iż trafnie Sąd I instancji wskazał, że uszkodzony pojazd poszkodowany wykorzystywał w celach zawodowych, a więc był mu on niezbędny w tym zakresie, a tym samym zaistniał adekwatny związek przyczynowy pomiędzy zdarzeniem powodującym szkodę, a zawarciem umowy najmu pojazdu zastępczego. Okoliczności powyższe znajdują bowiem potwierdzenie w materiale dowodowym sprawy w postaci zeznań poszkodowanego, uznanych przez sąd I instancji za wiarygodne, pozwany zaś nie wykazał, aby ocena powyższa była błędna.

Podzielając teoretyczne rozważania skarżącego zawarte w apelacji co do przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanej na gruncie art. 361 §1 k.c., w tym dotyczące braku podstaw do obciążania ubezpieczyciela kosztami najmu pojazdu za cały okres naprawy uszkodzonego samochodu, w przypadku, gdy był on dłuższy od koniecznego i niezbędnego, oraz że nie mogą zostać uznane za mieszczące się w granicach adekwatnego związku przyczynowego następstwa zdarzenia, które nie mogą być uznane za normalne, typowe, oczekiwane w danym ciągu zdarzeń. Dla oceny które następstwa zdarzenia uznać należy za normalne, koniecznym jest odwołanie się do wzorca postępowania racjonalnego uczestnika obrotu.

W ocenie Sądu Okręgowego -w niniejszej sprawie zachowanie poszkodowanego takim wzorcowi odpowiadało.

Zauważyć należy jednocześnie na sprzeczność stanowiska skarżącej zawartego w apelacji: pozwana łączyła bowiem konieczność wynajęcia pojazdu zastępczego przez poszkodowanego z faktem dokonania przez niego naprawy uszkodzonego pojazdu, podczas gdy – jak wynika to z okoliczności sprawy - stwierdziła szkodę całkowitą w pojeździe poszkodowanego, a nadto nie kwestionowała w toku postępowania tego, że poszkodowany dokonał zbycia pozostałości samochodu i nabył inny pojazd w miejsce uszkodzonego. W konsekwencji zarzuty pozwanej dotyczące błędnego jej zdaniem ustalenia przez Sąd Rejonowy okresu niezbędnego do dokonania naprawy nie mogły zostać uznane za odnoszące się do okoliczności zawisłego w sprawie sporu, a Sąd nie mógł ustalić okresu trwania najmu pojazdu zastępczego jako odpowiadającego okresowi naprawy przez poszkodowanego pojazdu oraz daty zakończenia naprawy jako daty końcowej tego okresu.

W ocenie Sądu odwoławczego Sąd I instancji prawidłowo ustalił okres czasu, w którym poszkodowany mógł nabyć pojazd w miejsce pojazdu uszkodzonego. Zwrócić przy tym należy uwagę, że ustalenia Sądu I instancji w tym zakresie

poczynione zostały przede wszystkim w oparciu o pismo pozwanej, w którym zakwalifikowała ona szkodę jako całkowitą. Powyższe nastąpiło dopiero 9 stycznia 2015 roku, a zatem już w trakcie trwania drugiego okresu najmu pojazdu zastępczego. Za w pełni prawidłowe uznać należy również uwzględnienie przez Sąd I instancji dni wolnych następujących bezpośrednio po wydaniu decyzji przez pozwaną, 7. dniowego okresu na dokonanie sprzedaży auta oraz kolejnego tygodniowego okresu niezbędnego na dokonanie zakupu pojazdu.

Przypomnieć przy tym należy, że w przypadku szkody całkowitej dopiero po uzyskaniu odszkodowania poszkodowany dysponuje środkami, dzięki którym może bez zbędnej zwłoki nabyć inny pojazd. Taka też sytuacja miała miejsce w przypadku poszkodowanego, który nie, jak zeznał nie posiadał środków na zakup drugiego samochodu w czasie oczekiwania na wypłatę odszkodowania ani też nie dysponował drugim samochodem, z którego mógłby korzystać w trakcie oczekiwania na wypłatę odszkodowania.

Pozwana nie przedstawiła z kolei żadnych twierdzeń ani dowodów na to, że dokonała wcześniejszej wypłaty przysługującego poszkodowanemu odszkodowania niż przyjął to Sąd I instancji. W konsekwencji Sąd I instancji prawidłowo uznał, że wskazywany przez powodów okres najmu pojazdu zastępczego pozostawał w związku przyczynowym ze szkodą.

Odnosząc się do drugiego z zarzutów, tj. przyjętej przez Sąd Rejonowy dobowej stawki czynszu najmu należy wskazać, że apelująca co do zasady prawidłowo wskazała, iż ciężar dowodu wysokości szkody (a więc w realiach sprawy uszczerbku majątkowego i istnienia adekwatnego związku przyczynowego między poniesionymi wydatkami a zdarzeniem sprawczym) spoczywa na poszkodowanym, a po dokonaniu cesji - na powodach. Zarówno jednak w judykaturze i doktrynie podkreśla się, że uznanie wydatków związanych z najmem pojazdu zastępczego za element szkody musi być oceniane indywidualnie w realiach każdej konkretnej sprawy.

Wykładnia przepisu art. 361 §1 k.c. prowadzi do wniosku, że jedynie w sytuacji, gdy koszty poniesione na najem pojazdu „zastępczego” będą kwalifikowały się jako normalne (zwykłe) następstwa zdarzenia sprawczego, uznać je będzie można za składnik (element) szkody. Prawidłowe ustalenie istnienia związku przyczynowego w rozumieniu normy art. 361 §1 k.c. między zdarzeniem sprawczym, a kosztami ponoszonymi celem uzyskania możliwości korzystania z pojazdu zastępczego, wymaga wzięcia pod uwagę zachowania się wierzyciela w trakcie usuwania skutków zdarzenia sprawczego. Podkreśla się, że na wierzycielu (poszkodowanym) spoczywa obowiązek zapobiegania szkodzie i zmniejszania jej rozmiarów wywodzony z regulacji art. 354 §2 k.c., 362 k.c. i 826 §1 k.c.). Zatem szkody nie będzie stanowił każdy wydatek poniesiony celem uzyskania możliwości korzystania z pojazdu zastępczego, a jedynie taki, który w realiach konkretnej sprawy zostanie uznany w świetle powołanych przepisów za niezbędny i celowy dla zapobieżenia szkody w majątku przedsiębiorcy (por. zwłaszcza uzasadnienie uchwały składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z 17 listopada 2011(III CZP 5/11/ OSNC 2012 nr 3 poz. 28). W orzecznictwie eksponuje się wreszcie konieczność zachowania rozsądnej proporcji pomiędzy korzyścią wierzyciela a obciążeniem dłużnika przy ponoszeniu kosztów najmu pojazdu zastępczego. Wydatki z tego tytułu są uwzględniane jako element szkody z tej przyczyny, że służyć one powinny zasadniczo zmniejszeniu ujemnych następstw w sferze majątkowej poszkodowanego.

Pozwana powołując się w apelacji na prawomocne, korzystne dla pozwanej, rozstrzygnięcie w sprawie dotyczącej pierwszego okresu najmu zastępczego pojazdu (VIII Ga 124/16) podnosiła, że powodowie, przedstawiając jedynie faktury i umowy najmu, nie wykazali wysokości szkody, która powinna zostać wykazana opinią biegłego.

Formułując powyższe zarzuty apelująca pominęła, że w odpowiedzi na zgłoszone przez powodów roszczenie dotyczące drugiego okresu najmu pojazdu zastępczego odnoszącego się do innego pojazdu zastępczego (S. (...)), nie zajęła ona stanowiska analogicznego jak w piśmie z 13 stycznia 2015 roku (k. 22), w którym zakwestionowała wysokość kosztów najmu pojazdu zastępczego pojazdu marki M. (...). W odniesieniu do żądania powodów zwrotu kosztów najmu przez poszkodowanego samochodu marki M. (...) pozwana powołała się w piśmie z dnia 13 stycznia 2015 roku na to, że koszty najmu pojazdu zastępczego przewyższały wartość pojazdu, a w konsekwencji wynajęcie pojazdu zastępczego było niezasadne z przyczyn ekonomicznych.

Argumentacja ta nie może znaleźć akceptacji w odniesieniu do kolejnego okresu najmu samochodu zastępczego, zwłaszcza, że stanowisko ubezpieczyciela – wyrażane tak w toku likwidacji szkody, jak i w toku postępowania sądowego nie pozwala na przyjęcie, że pozwana uważała przyjętą w umowie najmu z 30 grudnia 2014 roku za zawyżoną. Pozwana w żadnym z pism kierowanych do powodów nie podniosła, że przyjętą stawkę czynszu najmu uważa za zawyżoną, nie wskazywała również jaka stawka jej zdaniem powinna być przyjęta w okoliczności sprawy.

Również w sprzeciwie od nakazu zapłaty wydanego w niniejszej sprawie InterRisk w żaden sposób nie zakwestionowała przyjętej w umowie powodów i poszkodowanego stawki czynszu najmu. Ogólnikowe stwierdzenie zawarte w pozwie, że stawka ta jest wygórowana w stosunku do stawek obowiązujących na lokalnym rynku, nie jest wystarczające do przyjęcia, że doszło do zakwestionowania przez ubezpieczyciela stawki najmu.

W konsekwencji – jak słusznie przyjął Sąd Rejonowy – w niniejszej sprawie brak było podstaw do uznania, że pozwana zakwestionowała skutecznie przyjętą w umowie zawartej przez poszkodowanego z powodami stawkę czynszu najmu.

W ocenie Sądu II instancji brak jest także podstaw do uznania przyjętej wysokości stawki dobowej czynszu najmu (160,00 zł) za wygórowaną, zwłaszcza, że poszkodowany – wynajmując począwszy od 30 grudnia 2014 roku pojazd z niższej klasy niż uszkodzony – dążył do minimalizacji kosztów związanych z naprawieniem szkody. Przekonuje o powyższym porównanie zastosowanej dobowej stawki najmu samochodu S. (...) do stawki objętej umową najmu zawartą 4 grudnia 2014 roku (290 zł).

W powyższym kontekście Sąd Okręgowy za nieuzasadnione uznał również zarzuty pozwanej dotyczące naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisów odnoszących się do ciężaru dowodu. Jak wskazano powyżej, brak jest jakichkolwiek okoliczności, które wskazywałyby na to, że pozwana kwestionowała przyjętą przez powodów dobową stawkę najmu za okres od 30 grudnia 2014 roku do 22 stycznia 2015 roku – nie uczyniła tego ani w trakcie likwidacji szkody ani też w sprzeciwie od nakazu zapłaty.

Mając na uwadze to, że pozwana nie kwestionowała przyjętej przez strony umowy najmu dobowej stawki czynszu najmu, która to stawka była istotnie niższa od stawki zastosowanej w odniesieniu do pierwszego okresu najmu (tj. 160,00 zł wobec 290,00 zł), a jej twierdzenia o zawyżonych kosztach najmu pojazdu zastępczego odnosiły się wyłącznie do najmu samochodu marki M. (...), Sąd odwoławczy uznał w okolicznościach rozpoznawanej sprawy za w pełni trafne stanowisko Sądu Rejonowego, iż dobową stawkę najmu w wysokości 160 zł nie była stawką wygórowaną. Skoro zaś poszkodowany zawarł z powodami umowę najmu, to tym samym zwiększył swoje pasywa, a więc poniósł szkodę w rozumieniu art. 361 §2 k.c. Roszczenie o naprawienie tej szkody przelał następnie na powodów. Tym samym rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego, wbrew treści apelacji, nie narusza treści art. 361 §2 k.c.

Biorąc powyższe pod uwagę na podstawie art. 385 k.p.c. oddalono apelację jako bezzasadną.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego wydano w oparciu o przepis art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz § 2 pkt 3) w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1801).

SR (del.) A. G. SSO A. B. SSO A. K.